

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłai,
Strowja ée
Swójbny statok
A twój swjatosk
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwał
Swěrnje džěłaiš
Wšědne dny;
Džěń pak swjatosk,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njehjes mana
Njeh ól khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew ée.

Šerbske njedželske lopjeno.

W Budyschinje, 7. oktobra 1923.

Wudawa so kóždy sobotu w Smolerjez knihcizničerni a płaczi šchwórtlětnje 200.— hr.

19. njedžela po swj. Trojizy.

Žap. št. 20, 17—38.

Husto pschindu w człotojesskim žiwjenju wołomiti, hđež rěka so rozžohnowacž. Kótsiž blisko steja psches swjatoski pschuwusnosce a dobreho pschecželstwa, dyrčija šebi wuku dacž a boženje prajicž. Džěcžo wopuščeži staršički dom, wopytač wpschschu ichulu we sdalonym měsce, wuknycž pola niichtra abo šwój khlěb šebi šašlužicž w zubje. Wojał cžehnje do daloka, šchitowacž mjesh wótzného kraja. A kotrymž so wjazž njelubi w kraju narodnym, wójmu šwoje brěnjeshko, jědu i cžahom, wjesu šo psches morjo a pytaju něhđe w nowym šwěcže šwoje šbože. Wschitžy pał maju to jene pschecže, abo i najmjenscha pola nich wujamirjene njeje, so šo jónu jažo domoj wrócža a šo se šwojimi lubymy we wježološči šažo wohladaju. Je pał tež jene džělenje ša tutu cžagnosč: hđyž nan abo macžer šhoraj ležitaj, jesu lizo šblěduje, wodych woflabuje, jědž jimaj wjazž njekłodži a móž džěń wote dnja woteběra, dha wjedža džěcži: tu rěka šo džělicž wot lubeho nana abo macžerje. A tajke hodžiny teho džělenja šu husto cžěžke, štyšla polne a hjes nadžije. Cžehobla? Žiwjenje njebě, kaž by byčž dyrčjalo. Nětko pschindže tšchepjetanje pschěd šudom prawdosčitwego Boha. A tuž tež žane šlowečžo tróschta ša wołostejazyh. Šinał běšče to pola japoschtola Pawola. Nasch tekst nam powjeda, kał wón šo rozžohnuje i přjódšterjemy Efesikeje wofady. Špokojnje wrócžohladajo wón widži: žiwjenje bě šlužba temu Šnješej. Šměrom dopřědšahladajo wón pošnaje: ma cžěpicž a wumrjecž ša teho Šnješa. A wołolo šo hladajo napomina tchž šwojich a prošy ša nich.

Špokojnje wrócžo hladajo na šwoje žiwjenje móže japoschtol Pawol prajicž: to žiwjenje bě jeno šlužba temu Šnješej. „Wš derje wěšče wot přěnjeho dnja, jažo šym do Afisikeje pschischoł, kał ja i wami kóždy cžak šym byl. Ša šym šlužil temu Šnješej je wšchej pokornosčju a i wjele špšami a se špšowanjami, kotřěž mi pschischoł šu wot tchž židow, kiž mi wlecžechu; kał ja ničžo njeshym šdžeržal, kotřěž wužitne je, šo bych wam njeshipowjedžil a waš njewučil ššawnje a po šhěžach; šym wobšwědčil židam a grichisim tu pokutu i Bohu a tu wěru do naschego Šnješa Jesom Šhrysta“. Ššchěd Damasšonom na šemju padnywšchi běšče Saulus šo prašchal: „Šnježe, šchto cžesch, šo bych cžinil?“ A wot tuteho dnja šem bu se Saulusa jedyn Pawol, i najwjetšeho pschescžeharja a njeshchěžela Jesom Šhrysta a jeho žyršwje tón najwjetšchi tchž japoschtolow, wušwoleny grat Jesom Šhrysta. A žyle šwoje žiwjenje, wšchě mozž cžěłta o ducha je wón šstajil do šlužby šwojeho Boha. Š dobrým prawom móže wo šebi prajicž: ja šym šo wjazž přožowal, džyli cži drusy japoschtoljo. Profeta Šeremias škorži: „Ach, šo bych wody dšcž měł w mojej hłowje, a mojej wocži špšowe žórko byčej, šo bych wopłakowal wo dnjo a w nožy šabitich mojeho luda.“ Š profescžisčej šwěrnosčju je wón pštal tchž šhubjenych w Šsraelu. Mjenscha njebě Pawola japoschtolika šwěrnosč: tšl lěta wo dnjo a w nožy je kóždeho jednolliwego se špšami pštal, šo by jeho duschu wumožil. To je wjazž džyli nanowa šwěrnosč a macžerna lubosč. A šchto je wón pschi tym cžěpicž měł psches židow kaž pošanom, kiž na njeho šakachu, psches pschecžitwosčje wjedra a morja.“ Dopjelni šo šlowo i Ananišej prajene: „ja cžy jemu pošlasč, šchto wón mojeho mjena dla cžěpicž ma.“

Schto dha pať jeho pšhezo sažo honjesche, wschu tajtu prózu a czerpjenje na šo wsacz? Czehodla šo šdatwašche wschěch pšchi-hodnosczow žiwjenja, kiž budžišche mohť mēcz? Wón to wupraji to tannym šlowje: „Ja šo njehanbuju teho ewangeliya mot Šhrysta, pšchetož móz Boža je, kiž šbóžnych čžini wschitkich, kiž na to wěrja.“ Wón běsche pšnal: šbóžnoscz njedostanu ašhes šwoje škutki, ale jenož pšhes wēru do teho šchizowaneho ryna Božeho. „Mi je šo šmilnoscz dostala“, wón wysła a čže, šo bychu wschitzu tutu šmilnoscz šhonili. Tuž wón tu žylu wēr-noscz ewangeliya, tón pucz k Bohu, k mērej wutrobny a k wēcz-nej šbóžnoscz; šchtož čžłowjeska dušcha trjeba ša čžaz a wēcznoscz; pošutu k Bohu a wēru do Šnješa Jesom Šhrysta předuje i šo šwērny dušhepastyr po kžěžach, jašha móžny předar ššawnje. A hačž runje je kžěž dnželacžer šwojeje nřdy hódny a čži, kiž ewangeliya předuja, šo tež wot ewangeliya žiwicz šmēdža, šebi Pawol tola nježada škoto a šlēboro, ale šašluzi šebi i nřžnym dželom šwój šhlēb, šjerje šo po šlabych horje a škutkuje po Šnješotwym šlowje: „Šbóžnišho je dacž džłti bracz.“ A dhrbjal-š jedin wot tych Šfesliških šhubjenty hiez, Pawol njeje na tym wina, wón je wscho čžiniť, šchtož je šamohť, a je „čžisty wot křwē wschit-kich“. A hdyž wón tať špokojny wrōczjo hlada na šwoje žiwjenje, kiž bē šlužba temu Šnješej, dha šo wón tola i hordojczu nje-pšhesbēha, ale wostanje ponižny. „Pawol“ řeka „malu“. A hjščeže na šonzu šwojeho žiwjenja wón pišche: „Niz jašo bych te šame hjšom šapschijať abo došonjany byť, ja šonju pať ša tym, hačž bych jo šapschijať.“ Tať bē jeho žiwjenje jene škutkowanje, jena šlužba temu Šnješej. Bōh je nřť na tym šwoje špodobanje.

Luby čžitarjo, budžešč tež ty jōnu tať špokojny wrōczjo hla-dacz móz na šwoje žiwjenje. „Ja a mój dom čžemy temu Šnješej šlužicž“, tať bu tebi nēhdy pšchod wērowaššim woltarjent předowane a tať šy tež šam šlubit. Ale šy tež wopravdže pšchi-wschēm twojim čžinienju a wostajenju nadawš twojeho žiwjenja widžať w tym, šlužicž temu Šnješej? Ššy jeho phtal w modlit-woje, w jeho šlowje, w jeho domje, ja jeho šwajaty blidom? A šy twój dom tež čžiniť jedin Božij dom, w kotrymž je šwojej šwójbu šlužišč Bohu? Napominašč še šylšami tvoje džēcži, šo šo Boha boja, a warnujesch je pšchod tymi, kiž čžedža dušchu džěčža šahubicž? Džeržišč na pošutu, na wotwobroczenje wot hrēcha, wšpřschenja, hidu, šebicžiwosče mamona? Džeržišč na wēru do Jesom Šhrysta, šchizowaneho a štanjeného, jenicz-teho Šbóžniša a Wumožniša a šlužišč jemu wschudže, hdyž šy, w twojim džěle, w prošdnym čžaku, wē wobšhadu, w towar-štwje. Hdyž móžešč na křte pšschjenja i „haj“ wotmōwicž, móžešč jōnu na šwjate žiwjenje tež špokojny na šwój bēh wrōczjo hladacz.

Šo i tymi štaršchimi Šfesjšteje wōšady šo wōšžohnujo Pawol tež mērnje do přědka hlada a widži, šo na njeho čžaka czerpjenje a wumrjeczje: „A hlaj, nētko w duchu ja šwjalašny du do Jeru-salema a njewēm, šchto tam na mnje pšchincž ma; šhibali šo šwjaty Duch po wschěch mēštach wobšwēdčži, šo šwjaski a tyščnosče na mnje čžakaju. Ale teho šo ničjo njeboju, ani moja dušcha mi šamemu njeje droha, šo bych došonjať mój bēh i wje-šelosczu. A hlaj, nētko ja wēm, šo moje woblicžjo wjazy nje-budžeczje wōhlacz wš wschitzu, pšhes kotryčž šym čžahnul a přědował to kraleštowo Bože.“ Šo šu šlowa šjes bojosče teje šmjercže. Šchtož ma čžiste šwēdomje pšchod Bohom, njetrjeba šo štrachowacz wumrjeczja. Pawolej ničjo nješaleži na jeho žiwje-nju. Wón je w nēkotrym šmjertnym štrasche byť a pšchezo koto-wy byť, šwoje žiwjenje wostajicž ša teho šchizowaneho. Njech pšchichod pšchinješe, šchtož čže, pola njeho řeka: Šnježe, twoja wola šo štan! A kaž je wón wōczkať, tať šo šta. Š Jerusa-

lemje jeho šwjasačhu, a jaty dhrbjesche wōn čžahnucž do Roma, šo by tam i martrašfej šmjercžu pšchekrašnil šwojeho Šbóžniša. A njech šo čži štaršchi i Šfeka jara šrudža, šo pšchichodnje nje-budža wjazy widžecz to woblicžjo teho, kotryž bē jich duchowny wōtcžez, a njech tajške džělenje ša tutu čžajnoscz tež Pawolej k wutrobje dže, šmjercže šo wón tola bojecz njetrjeba. Jeho trošcht je, šo móže i čžistym šwēdomnjom prašicž: „Ja šym dobre bēdženje šo bēdžil, ja šym dobēhať, ja šym wēru džeržal; ša to je mi wotpošžena křona prawdosczje, kotruž mi tón Šnješ na tajnym dnju, tón prawy šudnitš podacz budže, niz pať mi šamemu, ale wschitkim, kotřž jeho ššewjenje lubuja.“

Luby čžitarjo, móžešč tež ty tať šmērom hladacz šmjercži do woblicžja? Ty to móžešč, hdyž prašicž wēsch kaž Ššyn Boži w Gethsemane: „Wōtze, je-li móžno, dha wšmi tón šheluch wote mnje, tola niz kaž ja čžžu, ale kaž ty čžješč.“ Ty to móžešč, hdyž wschu twaju winu wodatu wēsch pšhes Jesom Šhrysta křwē a i wēru špěwajč: Wón pšchindže k šwētmom' šudu tych njepo-šutnych dša, je žohnowanjom k ludu, kiž jeho ducha ma. Ty to móžešč, hdyž wērjšč, šo tež twój pucz pšhes šmjercž a row pōn-dže horje k nješecham, došelž je Jesuř tež ša tebe štanul. A hdyž čži twoji šrudni šteja wōšolo twojeho šmjertneho šoža a to roš-žohnowanje tebi a jim wutrobu čžžku čžini, podwol šo twojemu Bohu, kaž japoschtol Pawol, a budžešč i mērom teje wutrobny čžerpicz a šbóžnje šwoje wōczžlo šaužželicž a wješele wumrjecz.

A ščōnēžnje, na šwajich wōšolostejazy pšcheczelow hladajo Pawol napomina: „Ředžbujez je šami na šo a na wšcho šadšo, na kotřž wafš tōn šwjaty Duch je pošajil ša bškopow, šo byščeže pašli tu gmejnu Božu, kotruž wón šam pšhes šwoju křwē šebi je došyl. Šchetož ja to wēm, šo po mojim wotēdženju budža šjes wafš pšchincž šurawe wjelski, kotřž teho šadša nješbudža šchō-nowacz. Tež wot wafš šamych budža poštanecz mužojš, kotřž budža pšchewrotne wēžy řeczecz, šo bychu wuczobnitkow ša šobu čžahnul.“ Pawol widži šky pšchichod ša Šnješowu wōšadu. Wot wotadž budža rubježne wjelski šphtacz ju roštorhacz. Š nutščach pať budža šalšchi prošetojo poštanecz a hinať wuczicž hačž čži japoschtoljo. A kaž Pawol do přědka widži, tať šo šta. Tať štawa šo hačž na džēšnišchi džēš: nješwera a hida čžzetej wutupicz tu hnadnu pomjescž wo Jesuřku Šhrystuřku. A bludni wuczercjo, njech derje mēnja. tola hinať wuczja hačž w bibliji šteji. Čžim mujnišho to napominanje Pawolowe na tych štaršchich, šo bychu i pašyrškej šwērnosczu pašli to šadšo; wone je jim jenož dowěrjene, šlusch pať temu Šnješej, kiž je šo šebi došyl še šwojej křwju.

Šako je Pawol wupowjedal, „šlafny wōn na šwoje kolena a modlesche šo i nimi wschitkimi a porucz i jich Bohu a temu šlowu teje milosče, kotryž móžny je natwaricz a dacž to herbštowo šješe wschitkimi wōšwōjecznyimi“. Pawol dže wot šwojich pšcheczelow, ale wón jim wostaji tu wēštoscz: Bōh wostanje pšchi-wafš i trošchtom šwojeho šlowa a je šchšitom šwojeje ruki, a wōn tych, kotryčž tu šmjercž džěli, jōnu šažo hromadži wē herbštowoje tych šwjatych. Ša nať wschitkich pšchindže jōnu tōn wōšomitš, šo wopuščezimy šwój dom, šwoje potwošanje a wschit-kich šwojich lubyh. Tutōn hōrki wōšomitš džělenja budže nam šo pšchēšlōdcžicž, hdyž mamy wēštoscz, šo budže pola tych wōšy-rocžentych šawostajentych Bōh šam še šwojej radu, šwojim šlo-wom, šwojej hnadu, šwojim mērom a žohnowanjom. A ta ššromadna modlitwa, kotruž mřejazy a wōšolostejazy hromadže špěwaju, čže byčž šwjastš nješ šentřetyh a šawostajenyimi, nješ nješjom a šemju, a čže dale byčž rukowanje, šo šo čži, kiž do Jesuřka wěrja, pšhes šmjercž wēcznje njedžela, ale šo jōnu šažo widža w herbštowoje tych šwjatych pola Jesuřka. Šamjen.

Santskowne mišionstwo.

Ja našču Saksu wobročja so j próstwu na zły naš lud. „Wustawu“ — tak wono piše — „wustawu sa džězi, lědných, starých a chorných so wo wulkej nudy!“ Wono próžy wo tošo, štož móže kóždy dac: běrny, žito a tošo druge, štož to wschědneje žitnosće je, wschěch družin potreby sa wobleczenje, draštu, tež trjebanu, schaty, papjeru, mydlo, hudoobja, potrebu k wobalenju, do zyla tošo, štož so tak trjebacž hodži, a tež pjenjej. „Pomhajte a dawajće!“ tak to tam reka w lěczazny kopjenku, kotrej so fary a drusy dostali. Potom so praji, so chzpli dariceljo dary wotdawacž na fary; pjenjej móžeja so tež kłacž na „Missionshilfe für die Liebestwerke der S. M. Dresden, Ferdinandstraße 19, Postschekamt Dresden Nr. 18369“. Broscha wo to, so bychu so w kóždej wožadze liščiny wupotožile abo wokoło klate. Do tutych chzpli wschitzy swoje dary sapřacž, wofebje pak wězy, kotrej chzđža daricž. Potom so fara na snutskowne mišionstwo wobroči; tuto sđželi, hđže maja so dary pókłacž, póiczele listy so železnizu, kotraž běbi sa tute pósklanki nicžo nježada. Měchi abo to, do cžož so dary sawaleja, so hnydem wrócžo póiczeleja; šhubja-li so měchi, so farunaja; tež je móžno, so wustaw, kotryž ma šěrk dostacž, měchi atd. póiczele.

Na kónzu lěczazeho kopjenka tam čitajcy: Šhróble wojuju so pschedstejiczerjo a pschedstejiczerki wustawom swoje džělo hacž hem pschewjedli a sđžerželi pschi wschěch wulkich wobcěženjach a so j tymi, kofiz běchu jim k wobhladanju dowěrjeni, tradanje a nusu snješli. Je drje so tu a tam tola žyle porědko stalo, so nejku běbi hnydom a w prawym cžazhu a dorajuje doicž na prawym městnje pschyměrjene podpjeru žadali, tola hewat je so tošo stalo, štož běbi cžaz a nusa žadatej; to móže so tutym wustawam a jich wozđerjam a wozđerkam wobšwědčicž. Woni so je swojoj šwěru najšej zyrkwi tu wulku službu wopokasali, so tuta pschezo hišcěje wobřjedž našeho luda stej jake ta, kiž je móžna psches luboscž. Tuž nješmě našča zyrkej jich nětk wopuschcicž, ale dyrbi šwěru se šwěru saplacicž. — Na šonjenja pschednjeje šěrkli sa nusucžerjaze snutskowne mišionstwo, pschi kotrejž so so na wjele městnacy hižo městno pjenjej wězy hromadžile, pokaza, so je we wožadach wižele k dawanju sa snutskowne mišionstwo, hđžež šlowo a pokiw pokasa nusu a tradanje a žadajše pomhanje a darowanje. Wožadwofsumja, so my fararjo žmy cži wot Boha postajeni sastupjerjo tych špóznych a wobcěženych. Tehodla njedch naš njemyli kritika tych, kofiz pschi kóždej próstawje wo někajki dar na nješkónčnje dawanje skorža. My mamy prawo a pschisłuchnosć, špřacž luboscž wožadow, hacž je prawo (2. Kor. 8, 8).

Teho snjesa pak, kotryž bu šhudy, so bychmy my psches jeho šhudobu bohaczi dyli, próžmy, so by ducha wopornitweje luboscže pschisłuporjal w swojoj zyrkwi a kóždy dar žohnowat“.

Što měli my k tomu pschidacž? Nicžo, šhiba so prajimy: My pomhamy, pomhajo snutskownemu mišionstwu, tym najhubjenšchim mjes tymi hubjenymi w tutych hubjenych wobstejnosćach, my darujemi tym najbóle šhudym mjes šhudymi našeho šhudeho luda, my šmilimy so nad tymi najbóle tradaznymi a najbóle potrebnymi mjes tradaznymi a potrebnymi našeho tradazeho a wulkeje pomozny potřebneho luda. A jako, my sanječamy, sastorcžimy, jahubimy tutych wschěch, hdyž nje-pomhamy. Tuž, štož to pschezo hišcěje pomhacž nochže, tón njedch to wostaji, jeli so to samóže. Ja pak, my pak chzemy pomhacž!

Zyrkej a stat.

Šsměmy my prajicž, so je to, štož je so w Magdeburgu pschi pschednich wólbach do rady staršich stalo, šharakteristike a wosnamjenjaze sa zly kraj, tež sa Saksu? Što menišč? Na šřjedžnych a ludowych šschulach tam wolachu do rady staršich. Běchu liščiny wot sastupjerjow ššescžijanškeje a wot sastupjerjow šwětnoje ššule sapoložene; sa šwětnu ššulu běchu lěwe strony tež móžnje džělate. Tola na dobo buchu na nimale wschěch šschulach w pschednim wofomiku liščiny sa šwětowu ššulu wrócžo wšate. Bě to ššawne ššamjo sa to, so sastupjerjo ššaboscž a njawěstoscž ššwojeho ššejnišcěža cžujachu. Tuž so to tak sta, so to do zyla k žanej wólbje njedóndže pschisłhadžazym wolerjam bu ššewjene, so wólbny do zyla trjeba njeje, dofelž je jenož jena liščina sapoložena; jeje sastupjerjo nřaja sa wušwolnych placicž. Tak so na wschěch šschulach sastupjerjo ššescžijanškeje njepolitikeje liščiny wušwoleni. Jenož dwě ludowej ššuli běštej ššednocženej abo ššompromišowe liščiny měle a po tutej so wušwoleni pschi jenej ššuli 8 ššescžijanškich a 6 ššwětnych, pschi drugej 7 ššescžijanškich a 7 ššwětnych sastupjerjow.

W Němskej je so wulke a rosřizaze pschewnějenje stalo na wojownišcěžu Ššemskeje a Ššubrškeje krajiny. Še je to něšto rosřizaze, je němska wuššawoscž k tym wobšwědčizla, so je wuššawoscžny porjad sa zly Němsku porucžila. Šda so, so so w tu ššwilku pschewnějenja zyrkej a stat njepšchecželam zyrkwi njenje wazne a wot nich na bok položene. Tola njemyššlmy ššebi; hdyž ššnadž wo ššwilku wotštorčene, nejku tola wotštronjene! Tuž reka, sa tošo wojowanje sa zyrkej a nabožinu a štož to tak temu ššlucha, hotowi byčž a so dženi a lěpje pschisłowacž, pschede wschěm w Sakskej! Njesapomněmy pschi tym tež wo našču zyrkwine pobřjebnišcěža, wo nje ššnadž to bórny ššako póndže!

Gustav-Abolffski ššwedžen w Bufezech.

Šso wróczejo ššandženu njedželu k Bufež, k hrodžišcěža lutherškich Ššerbow, wjedžachmy, so žmy ššwedžen ššobušwěcžili, po dołhim cžazhu ššako ššwedžen, woprawožity zyrkwiški, wogadny ššwedžen. Nřawěm ššoro, tak daloko dyrby wo do ššandženyj let wrócžo hicž, so bych so dawomnik tajšeho wogadneho ššwedženja, kaž bě jón Bufečanška wogada wuhotowala pobocženemu Gustav-Abolffskemu towarštwu Ššubiškeho wotrježa. Škaž duzy k Bufež po tołštej cžmi so krajina rosšwětili, jako měšacž na njeju postupi a wróczele a cžmu rosšehna, a tak jažno a rjenje bu na nóžnej krajiny, tak podobnje je to tež k tutym ššwedženjom. Po dołhich, cžemnych lětach, w kotrychž tajšeho wogadneho ššwedženja njebě, nětko tutón ššwedžen. Škaž ššwětko mje měšacžowe, rosšlwa so tuteho ššwedženja ššwětko psches krajiny, a njesabudžmy wofebje psches wutroby, a tam bě to najnusnišče! A byrnjež to tež na kraju a ludu hišcěje nóž wotpocžowala, nóž nudy a njewěstoscže, žyle kaž to wčera, hdyž domoj džěchmy, nóž wotpocžowajše nt ššerbškej krajiny, je cžim bóle nam witane tajke ššwětko. A my hladamy cžim bóle se radošču a wješelom sa tutym ššwětkom, dofelž bě to ššobu pschede-wšchěm wogadna mlodžina, ššerbška — we wulkej pschewajny — ššjednocžena k němskej, kaž w ššorowym wogadnym žitowanju to tak byčž dyrbi, kotraž bě žysemu ššwedženjej tutón wofebity, pěkný, pschewajazy ras dala. Němszy hoscžo — a woni so tak nělotre ššwedženje widželi a ššobucžinili, tak njedatno jedym w Ššisłpškich šštronach —, wuššawachu, do Božej ššlužby cžah mlodžiny wuhladowšči: „Tajšeho něšto nejššmy hišcěje widželi, hacž runje wschelake ššwedženje ššobucžinjachmy! To drje wofebity ras ššerbško-němskich wogadow!“ Šacžrunje bě tam luda wjele,

haj na herbiškej Božej službe telko, so městna njenamafachu, je škoda, so hiščeje wjazy, wošebje wjazy mladžiny naschich wožadom tutón hwojedeni wobladačo a hwočžiniko njeje! By ho tak někotra wutroba wěšče jahorika a ja nowe wožadne a zyrkwinne žiwjenje ho wotewrila. Wyšlu hebi, so ho njemylu, hdyž tež tu kamžnu wješolu nadžiju wuprajam, kotraž tež we tydženiškej rošprawje wo Budyšškim mišionškim hwojedeniu se pšowow f. mišionškeho inspektora Jaspera Klinezi, so w naškej mladžini wotuča, njech tež i czicha a potajnje hiščeje, tola wotuča nowy duch, duch luboščeje a hwočy f. hwočejžijanskej wěrje, f. nabožinje a jeje dobrym pozinkant. Pšhecžiwu tomu nješwědčži tež to, so ho nježelu tak pšchipóda tež kažaze dementy pošafale, ně, te runje hwočča mi ja to, so to tak je; to šle wobara ho pšhecžiwu šplnišchemu dobremu, to czěmne nachze jahnemu a hwočtemu to dobyče pšchewostajicž! Na naškej mladžini je, tole dobre hajicž a jomu dawacž dobywacž w hebi a na hebi ja lěpše, ja žohnowanje pšchichoda luda a kraja, zyrkwinne a hwočby! A na staršchimi, na dorosčenyimi, na wožadami a jich wjednikami, na zyrkwi a schuli je — a nješabudžny pšchewostajicžem tež na žylm ludu a jeje wyšchmošči! — tole wotkhorjenje a wustrowjenje luda a jeho žiwjenja, haj tole wumoženje pytač, hajicž, schitacž, žohnowacž! —

Wot dopoldnišchich hodžin zem bē mladžina Bulečžanškej wožadny hižo w školu, so by ho dohotowala na tutón hwojedeni, na kotryž bē ho tydženje dołho hižo wješelila a hotowala. A i fajkej lubošču a woporniwšču! Gudžbnizy, wošebje tež herbiški orchester — mladžina bē hebi dvě kapale šlafala — šonochowachu hwoje hudžby a po tych 22 wješkach hromadžowachu ho mlode holzy a mladži hólzy, so bychu ho na postajenych městnach šjednocžili najpriedy do dweju a škončnje do jeneho wulkeho hwojedniškeho czaha, ekstremuž ho škončnje tež schulške džecži w hwojedniškej pysche pšchidželiču, so bychu — a i nimiti hwo hwočzo a wožadne fastupještwo — czahnyli do rjaneho Božeho doma, kotryž bē tehorunja mladžina hwojednišcy wupyšchila. Na jeho wěži hwochowašče mješ šchyrjomi wšchelatimi šchorhoyemi tež herbiška. Na 400 mladych holzow a hólzow w hwojedniškej drašče se šelenej pychu — wěncžkami, hwočželemi, plewami — a na czole czaha schulške džecži w pyschnej drašče hwojednišcy wupyšchene a w czahu 11 šchorhoyow a 11 ankerow abo šotwizow mišchyržy a na wšchelatore wajchnje i šwětkami a se šelenym wutwitych, to bē něšto, šchtož wutrobu, hewal nětkole tyšchemu, šawjekeli. A potom wulle hwoy nutrynych kemšcheryow, mješ wožadnymi tež hwočzo se hwočodnych a dalšchich wožadom! So by ho to, šchtož bē mladžina hebi tak rjenje ja wopon a šnamjo wuwila a wudebila: anker abo šotwiza a f. tomu wutroba a šchiz, so by tole tola bylo šnamjo niz jeno a wopon, ale najwošebnišče a najdrožiče hwočšiwu mladych a runje tak starych, haj zyrkwinne wožadny, žyleho luda! Potom žaneho štracha a žaneje hwoščeje! Potom plačži a wostanje wěčno:

„Wěra, lubošč, nadžija praji cziji:
Bóh Anjes hwojich njepušchcži!“
(Škončjenje pšchichodnje.)

Š bliffa a f dalofa.

— Šserbiška předarška konferenca šendže ho f hwojej Mišchafškej šhromadžinje šchtwórtk, 11. oktobra, dopoldnja ½10 hodž. w Šserbiškim Domje. Šednacž budže ho mješ druhim wo herbiškich špěwacškich. Popoldnju je potom němška konferenca Budyšškeho wotryježa, tuž njech ho dopoldnja hižo wšchizy šendju.

— We Wjelecžinje hwojecžachu, kaž šonimny, šadženu nješwědčilu tež hwojedni Gustab-Adolffšeho towarštwu kaž w Bulečach.

Šam wuhotowa hebi poboczne Gustab Adolffšeho towarštwu ša Radebergšči wotryjež hwoj lěny hwojedni, wo kotrymž šnadž ho hiščeje rošprawta poda.

Dary ša Bombaj Bóh.

Šacž dotal šu darili	3 174 980 hr.
Dalšche dary:	
Š Nošacžičžanškej wožadny pšches f. šar. Wyracžža	101 000 „
R. Šsmola w Bolečach	2 000 000 „
Š Bulečžanš. wožadny pšches f. šar. Wiertwu	70 000 „
Anjeni Šana Šoffmanka pšches f. šar. em. Urbana w Šhroštawje	500 000 „
M. N. je Šornohyl	300 000 „
R. Šcholta w Šumšchizach	100 000 „
W. f. Šlušnitez	50 000 „
M. f. Šlušnitez	20 000 „
M. N. f. Šrafčž	1 000 000 „
Šcho hromadže	7 315 980 hr.
Š džakom šwituje a dalšche dary pšchijimuje	
Šsmolerjež knihačnja w Budyšchiny.	

Šistowanje: Š. Š. Wješeliny ho na tym, so ho wješelicže na darowanju jich wjele ša našče šopjenko a šo šam darujecže a ho Šam wutrobnje džakujemy. Š Šami šmy tež rad pšches jene w tej nadžiji, so lubošč našchich Šserbow njepšchida, šo wulka nuja tež našče šopjenko špóžera, kaž wšcho móžne druhe, a šo našchi Šserbo w lubošči še Šenjesowej zyrkwi a f. nabožinje a w lubošči f. Šserbštwu f. tomu dopomhaja, so nam našče „Bombaj Bóh“ šawostanje runje kaž našch „Mišionški Šošok“. Šacž macže i tym prawo, so mohli jich wjele wjazy hiščeje i darami šastupicž ša tutu wěž, to pšchewostajam i tutym f. dorosčudženy wšchem našchim czitarjam niz jenož ale tež wšchem Šserbam do žyła. Ššnadž tež po tutym pucžu f. wjedženju jich wjele i tych, kotřiž našče šopjenko hiščeje njecžitaja, pšchidže Wajšche napominanje, so by šoždy herbiški dom tola i najmješiča jene herbiške nabožne šopjenko czital, a jeli šo něšak móžno, wobej „Bombaj Bóh“ a „Mišionški Šošok“. —
redaktor.

— Dopišowarjo a hwočželacžerjo našcheho šopjenka šu nowa na to pošafani, so durbja wudželki ša nježelike czikšlo pšchezo najpošdžičho šjedu priedy w czichčžerjni byč. Ššchi tym njech ho nješapomni, so i poštom wěžy tež hwoč došč šapodžene pšchiddu a šo redaktor šam, došelž ma nětko „Post Weišenberg“, i poštom wšch wěžy halle na 3. dženi doštawa.

— Šistowanje. Š. w Š. ša 20. po šwji. Šr. — Š. we Š. ša 21. po šwji. Šr. (šermušču!)

Redaktor.

Biblija — czas — człowjek.

42. tydžen, wot 14. hčž do 20. oktobra.

14. dwazeta nježelja po šwji. Šrojizy: Šap. št. 21, 8—14. — 2. Šor. 8, 1—9. — šh. 487
15. pónđžela: Ššchifl. 7. — 2. Šor. 8, 9—24. — šh. 493.
16. wutora: Ššchifl. 8, 1—19. — 2. Šor. 9, 1—7. — šh. 739.
17. šjeda: Ššchifl. 8, 20—36. — 2. Šor. 9, 6—15. — šh. 311.
18. šchtwórtk: Ššchifl. 9, 10—24. — 2. Šor. 10, 1—8. — šh. 265.
19. pjatk: Ššchifl. 10, 1—17. — 2. Šor. 10, 9—16. — šh. 262.
20. šobota: Ššchifl. 10, 18—32. — 2. Šor. 11, 1—15. — šh. 261.

Šamolnity redaktor: šarat Wyracž w Nošacžach.

Ššchicž Šsmolerjež knižicžiččžernje a knihačnje,
šap. družtwu i wobmj. rukowanjom w Budyšchiny.